

I praktiken: Yuka Oyama

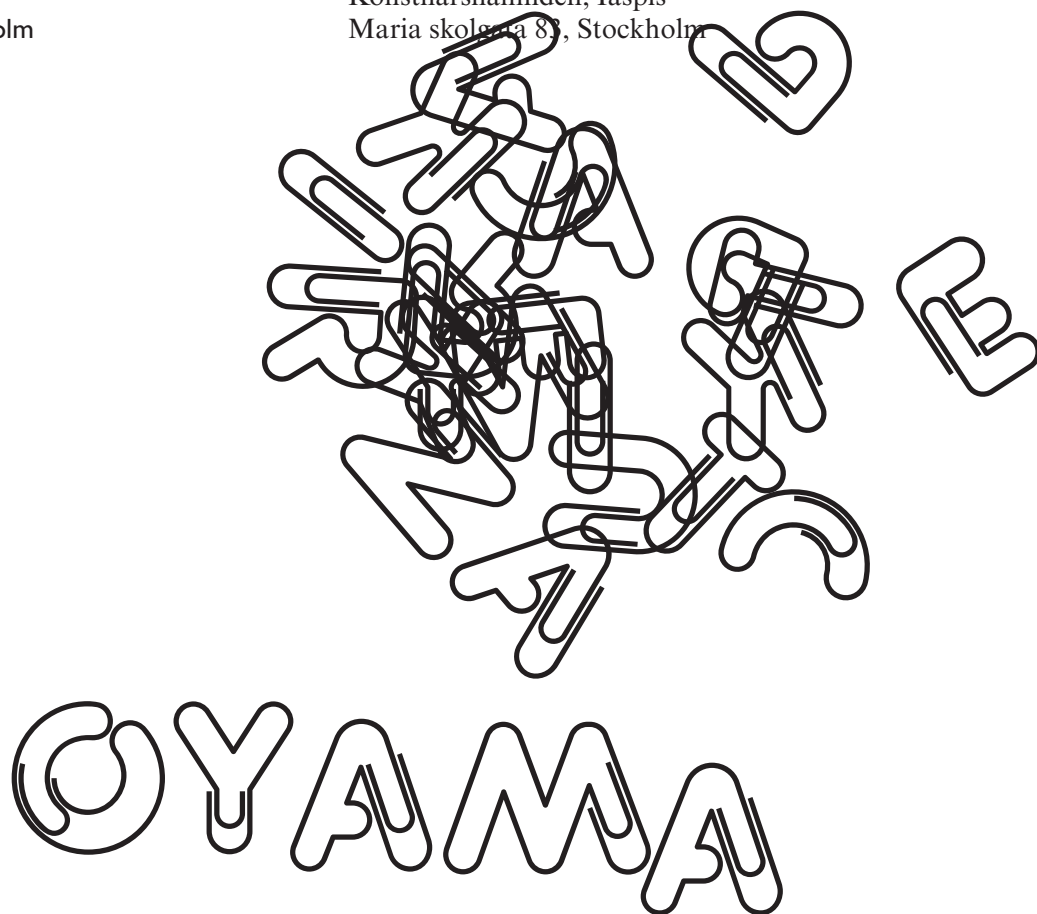
Föreläsning: Mass-collaborations
Moderator: Karen Pontoppidan

Torsdag 23 april, 19.00
Konstnärskommittén, Iaspis
Maria skolgata 83, Stockholm

In Practice: Yuka Oyama

Lecture: Mass-collaborations
Moderator: Karen Pontoppidan

Thursday 23 April, 7 pm
Konstnärskommittén, Iaspis
Maria skolgata 83, Stockholm

I praktiken

I praktiken: är en del av Iaspis programverksamhet inom formområdet där vi i en serie presentationer belyser olika aspekter av konstnärlig praktik. Med syfte att skapa ett tvärdisciplinärt forum för diskussion och kunskapsutbyte lyfter vi fram och diskuterar exempel på förhållningssätt och metoder hämtade från olika discipliner och sammanhang.

I praktiken: Yuka Oyama är producerat av Iaspis, Konstnärsnämndens internationella program för bild och formkonstnärer. Projektledare Iaspis: Magnus Ericson; projektkoordinator Iaspis: Sara Teleman. Moderator: Karen Pontoppidan. Text och intervju: Sara Teleman. Grafisk formgivning: Jonas Williamsson och Martin Frostner. Översättning: Hans Olsson.

In Practice

In Practice: is part of Iaspis's programme in the field of applied arts, where we put the focus on different aspects of the artistic practice in a series of presentations. With the aim of creating an interdisciplinary forum for discussions and exchange of knowledge, we highlight and discuss approaches and methods in various disciplines and contexts.

In Practice: Yuka Oyama is produced by Iaspis, the Swedish Arts Grants Committee's international program for visual artists. Project Manager Iaspis: Magnus Ericson; project coordinator Iaspis: Sara Teleman; Moderator: Karen Pontoppidan. Text and interview: Sara Teleman. Graphic design: Jonas Williamsson and Martin Frostner. Translation: Hans Olsson.

Iaspis

Konstnärsnämndens internationella
program för bild- och formkonstnärer

The Swedish Arts Grants Committee's
international program for visual artists

Maria skolgata 83
118 53 Stockholm, Sweden
+46 (0)8–50 65 50 00
www.iaspis.com

Yuka Oyama

Yuka Oyama föddes 1974 i Tokyo. Hon har studerat smyckekonst på Rhode Island School of Design och 2003 tog hon en master i "Goldschmiedekunst und Bildhauerei" på Akademie der Bildenden Künste i München. Idag bor och arbetar hon i Berlin.

De senaste fem åren har Yuka jobbat mer och mer i samarbetsprojekt och i interaktion med sin publik. Ett typiskt Yuka Oyama-projekt inleds med en serie intervjuer som lägger grunden för ett verk eller en performance. Hela processen dokumenteras noggrant i ett arkiv, enligt Yuka själv en mycket viktig del av hennes arbete. Arkivkorterna visar bild, tidpunkt och plats för varje projekt och i arkivet finns utskrift av alla intervjuer, alla ljudupptagningar och alla brev hon fått från människor hon intervjuat. Till och med de intervjuades egen research finns dokumenterad.

Framöver vill Yuka utveckla intervjudelen och få sina objekt att gå djupare. Hon vill också lägga mer tonvikt på tolkningen, den visuella delen av projektet, för att minska den efemära känslan i sitt arbete.

Yuka Oyama

Yuka Oyama was born in 1974 in Tokyo. She studied jewellery art at the Rhode Island School of Design, and in 2003 she received a Masters of Art in "Jewellery and Sculpture" from Akademie der Bildenden Künste in Munich. She lives and works in Berlin.

The last five years Yuka's work has taken on a collaborative form, interacting with the audience. A typical project of hers would start with a series of interviews which she then uses as a starting point for a performance. The whole process is being thoroughly documented and put in Yuka's archive. According to herself, the archive is a strong part of her body of work. There are transcripts of every interview she has ever done, archive cards with photos and notes on the date, location etc. All the tapes are there, all the letters she has received from the interviewees and even some documentation of their own research.

In the future Yuka wishes to go deeper in the interviews and to put more weight on her interpretation, her visual practise, in order to make her work less ephemeral.

I praktiken:
Yuka Oyama

3

Yuka Oyama, *Berlin Flowers*, 2007

Samtal med Yuka Oyama

Sara Teleman: Dina verk tycks ofta anta en skulptural form och låter kroppen bebo rum och hus istället. I *Invasion of Privacy* så dekorerade du till exempel några främmande människors hus tillsammans med de boende. I *Berlin Flowers* så hjälpte cirka 500 människor till att dekorera tre byggnader med girlanger. Hur kom det sig att du började med det här, med tanke på att du utbildade dig inom ädelmetaller och smycken?

Yuka Oyama: Jag övergav smycke- och lättmetallpraktiken ganska tidigt under min masterutbildning vid Akademie der Bildenden Künste i München, eftersom jag blev medveten om mediets begränsningar. Men jag är fortfarande fascinerad av smyckekonst som en konstform som tränger in i vardagen hos de personer som bär smyckena. Dessutom berättar smycken på samma sätt som kläder något om den som bär dem. Detta gjorde mig intresserad av att presentera mina arbeten mycket närmare vardagslivet, som i hem, på offentliga platser, på människor, osv. Jag försöker också spegla personers och platser individualitet och autenticitet genom föremål.

I de kulturer där jag växte upp så fanns det en gemenskaphetsaspekt i att dekorera sina städer. Genom att tillsammans dekorera byggnader så får de boende samarbeta, träffas och göra sina städer vackrare. Även om dessa ritualer kanske inte är en konstnärlig utmaning för de boende, så är de årliga dekorationerna ändå betydelsefulla. Alla delade samma känsla av att ha åstadkommit någonting och blev stolta över sin stad.

Jag ifrågasätter hur konstprojekt kan främja utbyten mellan olika samhällsskikt i dag.

ST: När vi diskuterade den här föreläsningen så berättade du att du hade förberett två olika föreläsningar, en för en smyckekonstpublik och en för en konstpublik. Varför? Och vad är skillnaden mellan dessa två föreläsningar?

YO: I Tyskland uppfattas konsthantverk (Angewandte Kunst) som avskild från resten av konstvärlden. Jag vill identifiera mig som konstnär och inte som konsthantverkare. Därför betonar jag inte smyckekonstrelaterade projekt när jag ger föreläsningar för en konstpublik. När jag blir inbjuden av en smyckekonstskola för att hålla ett föredrag, så ligger deras förväntningar mer åt smyckekonsthållet, så då fokuserar jag mer på smyckekonstrelaterade projekt.

Under min tid här har jag noterat de kulturella skillnaderna i Sverige. I går blev jag överraskad över att se Mike Kelley och Simon Starling i en bok om konsthantverk!

Conversation with Yuka Oyama

Sara Teleman: Your work often seems to take on a sculptural form, leaving the body to inhabit rooms and houses instead. For example, in *Invasion of Privacy* you decorated the homes of strangers together with the inhabitants. In *Berlin Flowers* approximately 500 people helped decorate three buildings with garlands. What led you to this since your initial training was in light metals and jewellery?

Yuka Oyama: I left the jewellery and light metals practice at quite an early stage during my Master studies at the Munich Art Academy, since I became aware of the limitations of this medium. However, I am still fascinated by the medium of jewellery as an art form which intrudes into the everyday life of a person who wears. Furthermore, jewellery, as apparel, speaks about the person who wears it. This formed my interests in presenting my work much closer to everyday life, such as at home, in public spaces, on people, etc. I also seek to reflect the individuality and authenticity of people and locations through objects.

In the cultures where I grew up, decorating cities where you live had communal meanings. Decorating buildings together allowed the residents to cooperate, meet and beautify their city. Even though these rituals did not necessarily challenge the residents artistically, the annual decorating ritual itself had significance. Everyone shared the same feelings of accomplishment and was proud of their own town.

I question how art projects can succeed to foster exchange of diverse social groups today.

ST: Also, when we were discussing this lecture you told me that you had two different lectures prepared, one for the jewellery public and one for the art public. Why? And what is the difference between these two lectures?

YO: In Germany, craft (Angewandte Kunst = applied arts) is perceived as something removed from the rest of the art world. I want to identify myself as a fine artist and not as a craft person. Therefore, I do not put emphasis on presenting jewellery-related projects when I give talks to a fine art audience. When I am invited by a jewellery school to give an artist talk, their expectations lie more in the areas that deal with jewellery, so I place more focus on jewellery-related projects.

Since arriving here, I have noticed the cultural difference in Sweden. Last night I was surprised to see Mike Kelley and Simon Starling in a craft book!

ST: You often work in collaborations with other art-

In practice:
Yuka Oyama

ST: Du samarbetar ofta med andra konstnärer och i olika interaktioner med publiken. I projektet *Metamorphic Spirit* (tillsammans med Becky Yee) intervjuade du till exempel olika personer om vilket djur de döljer inom bords, och sedan skapade du djurdräkter till dem och presenterade projektet som videoklipp projicerade på den stora byggnaden Gasometer i Berlin. Varför och hur blev samarbeten en så viktig del av din verksamhet?

YO: Jag tycker både om att arbeta ensam i ateljén och att arbeta tillsammans med samarbetspartners som kan vara både konstnärer och icke-konstnärer. Ett av skälen är utbytet av kunskap och färdigheter. Eftersom mina projekt är efemära så är det viktigt att dokumentera dem ordentligt. När jag genomför en performance så sköter någon annan dokumentationen. Att arbeta med människor som inte är konstnärer på offentliga platser började jag med 2002 för att jag ville minska avståndet mellan den som skapar, som mig själv, och de som bär verken. Jag fick många kommentarer och idéer av dem jag samarbetade med, vilket inspirerade mig och berikade mina projekt. Det var då jag bestämde mig för att integrera interaktivitet i min konst.

I praktiken:
Yuka Oyama

ST: Ett annat återkommande inslag i din konst är rörlighet. I *Schmuck Quickies* så arbetar du i en mobil station som påminner om en frisersalong. Den är väldigt enkel att konstruera och består i princip av en stol, en spegel och en vagn. *Schmuck Quickies* har byggts upp på åtminstone femton olika platser i sju olika länder. Vad är fördelen med rörlighet?

YO: Jag är intresserad av att arbeta med en blandad publik. Det innebär inte bara barn, utan alla kön, åldrar, etniska tillhörigheter, osv. De tillhör för det mesta inte den vanliga konstpubliken. De har olika intressen, livsstilar, förutsättningar osv. För att göra det möjligt för en blandad publik att delta så ser jag det därför som min roll att vara rörlig så jag kan nå dem. Jag jämför också resultaten av de olika arbetena från olika delar av staden och även med andra städer och länder. Därför är det befogat med rörlighet.

I många av mina deltagarbaserade projekt har rörliga människor kunnat vara med. Jag är för närvarande intresserad av att undersöka rörlighet och orörlighet, närmare bestämt att arbeta med människor som rörliga och orörliga. Hur kan orörliga människor rörliggöra rörliga människor och hur kan rörliga människor återgälda upplevelsen av rörlighet till orörliga människor?

ST: Kan du berätta lite om ditt materialval?

ists and in different interactions with the audience. For example, in the project *Metamorphic Spirit* (with Becky Yee) you interviewed people about which animal they had hidden inside of them, then you created animal costumes for them and presented the project as video clips projected on the Gasometer, a huge building in Berlin. Why and how did collaboration become such an important part of your work?

YO: I enjoy working in complete solitude in my studio as well as working with many collaborators who are both artists and non-artists. One of the reasons is to exchange knowledge and skills. Since my projects are ephemeral, it is important to document them well. When I am engaged in a performance, the documentation is done by someone else. Secondly, working with non-artists in public spaces started in 2002 as a result of wanting to reduce the distance between a maker as myself and wearers. Many collaborators mention comments and ideas which inspired me and enriched my projects. I then decided to integrate interactivity in my art work.

ST: Another reoccurring element in your art is mobility. In *Schmuck Quickies* you operate from a mobile station reminiscent of a hairdresser's salon. It is very easily assembled. The basic elements are a chair, a mirror and a trolley. *Schmuck Quickies* has been set up in at least fifteen different locations in seven different countries. What are the advantages of mobility?

YO: I'm interested in working with a diverse public. This means not only with children, but also with all genders, age groups, ethnic groups, etc. They are often not the usual art audience and visitors. They have different interests, life styles, backgrounds, and so on. Therefore, in order to enable participation of a versatile public, I see it as my role to be mobile to reach them. I also compare results of the work generated in different parts of the city and also that of other cities and countries. Mobility is therefore necessary.

Many of my participation-based projects have allowed participation of mobile people. One of my current interests is to examine mobility and immobility, more precisely working with people who are mobile and immobile. How can immobile people mobilise mobile people and how can mobile people return the experience of mobility to immobile people?

ST: Can you talk a little bit about your choice of materials?

YO: All the materials I use are recycled materials,

Samtal med Yuka Oyama

YO: Jag använder bara återanvänt material. Det är en fråga om ekonomi. Jag ville att alla mina projekt skulle vara gratis för alla som ville vara med i dem. När jag började leta efter material som var på väg att slängas bort men som fortfarande kunde användas så insåg jag att de fanns överallt. Skänkta återanvända material berättar historier som sina forna ägare. De speglar livsstilar i de olika städerna: sandaler, solglasögon, snäckor från kuststäder, speciella träramar att ha under skor och hantverksmaterial från städer med mycket snö och långa vintrar. Mina kriterier vad det gäller material är att det ska vara använt, lätt att arbeta med, inte ha skarpa kanter, ingen mat, ingenting giftigt. Jag har ett materialarkiv i Berlin.

(E-postintervju, april 2009.)

Conversation with Yuka Oyama

due to financial reasons. I wanted all my projects to be free of charge, to be accessible to many people. In the process of looking for ready-to-discard-but-still-useful materials, I realised that they were everywhere. Donated recycled materials tell stories about their former owners. They reflected life styles of each city: Sandals, sunglasses, shells in cities near beaches; special wooden sockets to be worn under boots and craft materials in cities with a lot of snow and long winters. My criteria for materials are that they should be recycled, allow me to work easily, have no sharp edges, no food, and not be poisonous. I have material archive systems in Berlin.

(Interview conducted via e-mail, April 2009.)

Iaspis ateljéprogram – externa samarbeten

Under våren och sommaren 2009 kommer smyckekonstnären Yuka Oyama (Berlin), konsthantverkaren/aktivisten/författaren Sabrina Gschwandtner (New York) och Martino Gamper (London) att gästa Sverige inom ramen för Iaspis ateljéprogram. Samtliga stipendiater ingår i externa samarbeten – ett test av nya former för internationella arbetsvistelser inom ramarna för Iaspis verksamhet på formområdet. Yuka Oyamans ateljéstipendium är ett samarbete med Ädellab på Konstfack i Stockholm.

Iaspis studio programme – external collaborations

In the spring and summer 2009, jewellery artist Yuka Oyama (Berlin), craftsperson/activist/writer Sabrina Gschwandtner (New York), and Martino Gamper (London) will visit Sweden as part of Iaspis' studio programme. The three grant recipients are part of External Collaborations – a test of new forms of international working residencies hosted by Iaspis' activities in the area of design. Yuka Oyama's studio residency is a collaboration with Ädellab, Konstfack, University College of Arts, Crafts and Design in Stockholm.